೧೫. ಶ್ರೀ ಲಕ್ಷ್ಮೀ ಶೋಭಾನೆ ಹಾಡು

ಶೋಭಾನವೆನ್ನಿರೆ ಸುರರೊಳು ಸುಭಗನಿಗೆ । ಶೋಭಾನವೆನ್ನಿ ಸುಗುಣನಿಗೆ ।
ಶೋಭಾನವೆನ್ನಿರೆ ತ್ರಿವಿಕ್ರಮರಾಯಗೆ । ಶೋಭಾನವೆನ್ನಿ ಸುರಪ್ರಿಯಗೆ ॥ ಶೋಭಾನೆ ॥

ಲಕ್ಷ್ಮೀನಾರಾಯಣರ ಚರಣಕ್ಕೆ ಶರಣೆಂಬೆ । ಪಕ್ಷಿವಾಹನ್ನಗೆರಗುವೆ ।
ಪಕ್ಷಿವಾಹನ್ನಗೆರಗುವೆ ಅನುದಿನ । ರಕ್ಷಿಸಲಿ ನಮ್ಮ ವಧೂವರರ ॥ ೧ ॥

ಪಾಲಸಾಗರವನ್ನು ಲೀಲೆಯಲಿ ಕಡೆಯಲು । ಬಾಲೆ ಮಹಲಕ್ಷುಮಿ ಉದಿಸಿದಳು ।
ಬಾಲೆ ಮಹಲಕ್ಷುಮಿ ಉದಿಸಿದಳಾ ದೇವೀ । ಪಾಲಿಸಲಿ ನಮ್ಮ ವಧೂವರರ ॥ ೨ ॥

ಬೊಮ್ಮನ ಪ್ರಳಯದಲಿ ತನ್ನರಸಿಯೊಡಗೂಡಿ । ಸುಮ್ಮನೆಯಾಗಿ ಮಲಗಿರ್ಪ ।
ನಮ್ಮ ನಾರಾಯಣಗು ಈ ರಮ್ಮೆಗಡಿಗಡಿಗು । ಜನ್ಮವೆಂಬುದು ಅವತಾರ ॥ ೩ ॥

ಕಂಬುಕಂಠದ ಸುತ್ತ ಕಟ್ಟಿದ ಮಂಗಳಸೂತ್ರ । ಅಂಬುಜವೆರಡು ಕರಯುಗದಿ ।
ಅಂಬುಜವೆರಡು ಕರಯುಗದಿ ಧರಿಸಿ । ಪೀತಾಂಬರವನ್ನುಟ್ಟು ಮೆರೆದಳು ॥ ೪ ॥

ಒಂದು ಕರದಿಂದ ಅಭಯವನೀವಳೆ ಮ। ತ್ತೊಂದು ಕೈಯಿಂದ ವರಗಳ ।
ಕುಂದಿಲ್ಲದಾನಂದ ಸಂದೋಹ ಉಣಿಸುವ । ಇಂದಿರೆ ನಮ್ಮ ಸಲಹಲಿ ॥ ೫ ॥

ಪೊಳೆವ ಕಾಂಚಿಯ ಧಾಮ ಉಲಿವ ಕಿಂಕಿಣಿಗಳು । ನಲಿವ ಕಾಲಂದುಗೆ ಘಲುಕೆನಲು ।
ನಳನಳಿಸುವ ಮುದ್ದು ಮೊಗದ ಚೆಲುವೆ ಲಕ್ಷ್ಮಿ । ಸಲಹಲಿ ನಮ್ಮ ವಧೂವರರ ॥ ೬ ॥

ರನ್ನದ ಮೊಲೆಗಟ್ಟು ಚಿನ್ನದಾಭರಣಗಳ । ಚೆನ್ನೆ ಮಹಲಕ್ಷುಮಿ ಧರಿಸಿದಳೆ ।
ಚೆನ್ನೆ ಮಹಲಕ್ಷುಮಿ ಧರಿಸಿದಳಾ ದೇವಿ । ತನ್ನ ಮನೆಯ ವಧೂವರರ ಸಲಹಲಿ ॥ ೭ ॥

ಕುಂಭಕುಚದ ಮೇಲೆ ಇಂಬಿಟ್ಟ ಹಾರಗಳು । ತುಂಬಿಗುರುಳ ಮುಖಕಮಲ ।
ತುಂಬಿಗುರುಳ ಮುಖಕಮಲದ ಮಹಲಕ್ಷುಮಿ ಜಗ । ದಂಬೆ ವಧೂವರರ ಸಲಹಲಿ ॥ ೮ ॥

ಮುತ್ತಿನ ಓಲೆಯನಿಟ್ಟಳೆ ಮಹಲಕ್ಷುಮಿ । ಕಸ್ತೂರಿತಿಲಕ ಧರಿಸಿದಳೆ ।
ಕಸ್ತೂರಿತಿಲಕ ಧರಿಸಿದಳಾ ದೇವಿ ಸ। ರ್ವತ್ರ ವಧೂವರರ ಸಲಹಲಿ ॥ ೯ ॥

ಅಂಬುಜನಯನಗಳ ಬಿಂಬಾಧರದ ಶಶಿ । ಬಿಂಬದಂತೆಸೆವ ಮೂಗುತಿಮಣಿಯ ।
ಬಿಂಬದಂತೆಸೆವ ಮೂಗುತಿಮಣಿಯ ಮಹಲಕ್ಷುಮಿ । ಉಂಬುದಕೀಯಲಿ ವಧೂವರರ್ಗೆ ॥ ೧೦ ॥

ಮುತ್ತಿನಕ್ಷತೆಯಿಟ್ಟು ನವರತ್ನದ ಮುಕುಟವ । ನೆತ್ತಿಯ ಮೇಲೆ ಧರಿಸಿದಳೆ ।

ನೆತ್ತಿಯ ಮೇಲೆ ಧರಿಸಿದಳಾ ದೇವಿ ತನ್ನ । ಭಕ್ತಿಯ ಜನರ ಸಲಹಲಿ ॥ ೧೧ ॥

ಕುಂದಮಂದರಜಾಜಿ ಕುಸುಮಗಳ ವೃಂದವ । ಚೆಂದದ ತುರುಬಿಲಿ ತುರುಬಿದಳೆ ।
ಕುಂದವರ್ಣದ ಕೋಮಲೆ ಮಹಲಕ್ಷ್ಮಿ । ಕೃಪೆಯಿಂದ ವಧೂವರರ ಸಲಹಲಿ ॥ ೧೨ ॥

ಎಂದೆಂದೂ ಬಾಡದ ಅರವಿಂದದ ಮಾಲೆಯ । ಇಂದಿರೆ ಪೊಳೆವ ಕೊರಳಲ್ಲಿ ।
ಇಂದಿರೆ ಪೊಳೆವ ಕೊರಳಲ್ಲಿ ಧರಿಸಿದಳೆ ಅವ। ಳಿಂದು ವಧೂವರರ ಸಲಹಲಿ ॥ ೧೩ ॥

ದೇವಾಂಗ ಪಟ್ಟೆಯ ಮೇಲು ಹೊದ್ದಿಕೆಯ । ಭಾಮೆ ಮಹಲಕ್ಷ್ಮಿ ಧರಿಸಿದಳೆ ।
ಭಾಮೆ ಮಹಲಕ್ಷ್ಮಿ ಧರಿಸಿದಳಾ ದೇವಿ ತನ್ನ । ಸೇವಕ ಜನರ ಸಲಹಲಿ ॥ ೧೪ ॥

ಈ ಲಕ್ಷ್ಮಿದೇವಿಯ ಕಾಲುಂಗುರ ಘಲುಕೆನಲು । ಲೋಲಾಕ್ಷಿ ಮೆಲ್ಲನೆ ನಡೆತಂದಳು ।
ಸಾಲಾಗಿ ಕುಳ್ಳಿರ್ದ ಸುರರ ಸಭೆಯ ಕಂಡು । ಆಲೋಚಿಸಿದಳು ಮನದಲ್ಲಿ ॥ ೧೫ ॥

ತನ್ನ ಮಕ್ಕಳ ಕುಂದ ತಾನೇ ಪೇಳುವುದಕ್ಕೆ । ಮನ್ನದಿ ನಾಚಿ ಮಹಲಕ್ಷ್ಮಿ ।
ತನ್ನಾಮದಿಂದಲಿ ಕರೆಯದೆ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರ । ಉನ್ನತ ದೋಷಗಳನೆಣಿಸಿದಳು ॥ ೧೬ ॥

ಕೆಲವರು ತಲೆಯೂರಿ ತಪಗಯ್ದು ಪುಣ್ಯವ । ಗಳಿಸಿದ್ದರೇನೂ ಫಲವಿಲ್ಲ ।
ಜ್ವಲಿಸುವ ಕೋಪದಿ ಶಾಪವ ಕೊಡುವರು । ಲಲನೆಯನಿವರು ಒಲಿಸುವರೆ ॥ ೧೭ ॥

ಎಲ್ಲ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳೋದಿ ದುರ್ಲಭ ಜ್ಞಾನವ । ಕಲ್ಲಿಸಿಕೊಡುವ ಗುರುಗಳು ।
ಬಲ್ಲಿದ ಧನಕ್ಕೆ ಮರುಳಾಗಿವರಿಬ್ಬರು । ಸಲ್ಲದ ಪುರೋಹಿತಕೊಳಗಾದರು ॥ ೧೮ ॥

ಕಾಮನಿರ್ಜಿತನೊಬ್ಬ ಕಾಮಿನಿಗೆ ಸೋತೊಬ್ಬ । ಭಾಮಿನಿಯ ಹಿಂದೆ ಹಾರಿದವ ।
ಕಾಮಾಂಧನಾಗಿ ಕಾಮಿನಿಗೆಯ್ದಿದನೊಬ್ಬ । ಕಾಮದಿ ಗುರುತಲ್ಪಗಾಮಿಯೊಬ್ಬ ॥ ೧೯ ॥

ನಶ್ವರೈಶ್ವರ್ಯವ ಬಯಸುವನೊಬ್ಬ ಪರ। ರಾಶ್ರಯಿಸಿ ಬಾಳುವ ಈಶ್ವರನೊಬ್ಬ ।
ಹಾಸ್ಯವ ಮಾಡಿ ಹಲ್ಲುದುರಿಸಿಕೊಂಡವನೊಬ್ಬ ।ಅದೃಶ್ಯಾಂಘ್ರಿಯೊಬ್ಬ ಒಕ್ಕಣ್ಣನೊಬ್ಬ ॥ ೨೦ ॥

ಮಾವನ ಕೊಂದೊಬ್ಬ ಮರುಳಾಗಿಹನು ಗಢ। ಹಾರ್ವನ ಕೊಂದೊಬ್ಬ ಬಳಲಿದ ।
ಜೀವರ ಕೊಂದೊಬ್ಬ ಕುಲಗೇಡೆಂದೆನಿಸಿದ । ಶಿವನಿಂದೊಬ್ಬ ಬಯಲಾದ ॥ ೨೧ ॥

ಧರ್ಮವುಂಟೊಬ್ಬನಲಿ ಹೆಮ್ಮೆಯ ಹೆಸರಿಗೆ । ಅಮ್ಮಮ್ಮ ತಕ್ಕ ಗುಣವಿಲ್ಲ ।
ಕ್ಷಮ್ಮೆಯ ಬಿಟ್ಟೊಬ್ಬ ನರಕದಲಿ ಜೀವರ । ಮರ್ಮವ ಮೆಟ್ಟಿ ಕೊಲಿಸುವ ॥ ೨೨ ॥

ಖಳನಂತೆ ಒಬ್ಬ ತನಗೆ ಸಲ್ಲದ ಭಾಗ್ಯವ । ಬಲ್ಲಿದಗಂಜಿ ಬರಿಗೈದ ।
ದುರ್ಲಭ ಮುಕ್ತಿಗೆ ದೂರವೆಂದೆನಿಸುವ । ಪಾತಾಳ ತಳಕ್ಕೆ ಇಳಿದ ಗಡ ॥ ೨೩ ॥

ಎಲ್ಲರಾಯುಷ್ಯವ ಶಿಂಶುಮಾರದೇವ । ಸಲ್ಲೀಲೆಯಿಂದ ತೊಲಗಿಸುವ ।
ಒಲ್ಲೆ ನಾನಿವರ ನಿತ್ಯ ಮುತ್ತೈದೆಯೆಂದು । ಬಲ್ಲವರೆನ್ನ ಭಜಿಸುವರು ॥ ೨೪ ॥

ಪ್ರಕೃತಿಯ ಗುಣದಿಂದ ಕಟ್ಟುವಡೆದ ನಾನಾ । ವಿಕೃತಿಗೊಳಗಾಗಿ ಭವದಲ್ಲಿ ।
ಸುಖದುಃಖವುಂಬ ಬೊಮ್ಮಾದಿ ಜೀವರು । ದುಃಖಕೆ ದೂರಳೆನಿಪ ಎನಗೆಣೆಯೆ ॥ ೨೫ ॥

ಒಬ್ಬನಾವನ ಮಗ ಮತ್ತೊಬ್ಬನಾವನ ಮೊಮ್ಮ । ಒಬ್ಬನಾವನಿಗೆ ಶಯನಾಹ ।
ಒಬ್ಬನಾವನ ಪೊರುವ ಮತ್ತಿಬ್ಬರಾವನಿಗಂಜಿ । ಅಬ್ಬರದಾಲಾವಾಗ ಸುಳಿವರು ॥ ೨೬ ॥

ಒಬ್ಬನಾವನ ನಾಮಕಂಜಿ ಬೆಚ್ಚುವ ಗಢ । ಸರ್ವರಿಗಾವ ಅಮೃತವ ।
ಸರ್ವರಿಗಾವ ಅಮೃತವನುಣಿಸುವ ಅವ। ನೊಬ್ಬನೆ ನಿರನಿಷ್ಠ ನಿರವದ್ಯ ॥ ೨೭ ॥
ನಿರನಿಷ್ಠಶ್ ನಿರವದ್ಯ ಎಂಬ ಶ್ರುತ್ಯರ್ಥವ । ಒರೆದು ನೋಡಲು ನರಹರಿಗೆ ।
ನರಕಯಾತನೆ ಸಲ್ಲ ದುರಿತಾತಿದೂರನಿಗೆ । ಮರುಳ ಮನಬಂದಂತೆ ನುಡಿಯದಿರು ॥ ೨೮ ॥

ಒಂದೊಂದು ಗುಣಗಳು ಇದ್ದಾವು ಇವರಲ್ಲಿ । ಸಂದಣಿಸಿವೇಕೋ ಬಹು ದೋಷ ।
ಕುಂದೆಳ್ಳಷ್ಟಿಲ್ಲದ ಮುಕುಂದನೆ ತನಗೆಂದು । ಇಂದಿರೆ ಪತಿಯ ನೆನೆದಳು ॥ ೨೯ ॥

ದೇವರ್ಷಿ ವಿಪ್ರರ ಕೊಂದು ತನ್ನುದರದೊಳಿಟ್ಟು । ತೀವಿರ್ದ ಹರಿಗೆ ದುರಿತವ ।
ಭಾವಜ್ಞರೆಂಬರೆ ಆಲದೆಲೆಯ ಮೇಲೆ । ಶಿವನ ಲಿಂಗವ ನಿಲಿಸುವರೆ ॥ ೩೦ ॥

ಹಸಿವು ತೃಷೆ ಜರೆ ಮರಣ ರೋಗ ರುಜಿನಗಳೆಂಬ । ಅಸುರ ಪಿಶಾಚಿಗಳ ಭಯವೆಂಬ ।
ವ್ಯಸನ ಬರಬಾರದು ಎಂಬ ನಾರಾಯಣನಿಗೆ । ಪಶು ಮೊದಲಾಗಿ ನೆನೆಯದು ॥ ೩೧ ॥

ತಾ ದುಃಖಿಯಾದರೆ ಸುರರಾರ್ತಿಯ ಕಳೆದು । ಮೋದವೀವುದಕ್ಕೆ ಧರೆಗಾಗಿ ।
ಮಾಧವ ಬಾಹನೆ ಕೆಸರೊಳು ಮುಳುಗಿದ ಪರರ । ಬಾಧಿಪ ಕೆಸರ ಬಿಡಿಸುವನೆ ॥ ೩೨ ॥

ಬೊಮ್ಮನಾಲಯದಲ್ಲಿ ಇದ್ದವಗೆ ಲಯವುಂಟೆ । ಜನ್ಮಲಯವಿಲ್ಲದವನಿಗೆ ।
ಅಮ್ಮಿಯನುಣಿಸಿದ್ದ ಯಶೋದೆಯಾಗಿದ್ದಳೆ । ಅಮ್ಮ ಇವಗೆ ಹಸಿ ತೃಷೆಯುಂಟೆ ॥ ೩೩ ॥

ಆಗ ಭಕ್ಷ್ಯ ಭೋಜ್ಯವಿತ್ತು ಪೂಜಿಸುವ । ಯೋಗಿಗೆ ಉಂಟೇ ಧನಧಾನ್ಯ ।
ಆಗ ದೊರಕೊಂಬುದೇ ಪಾಕ ಮಾಡುವ ವಹ್ನಿ ಮ। ತ್ತಾಗಲೆಲ್ಲಿಹುದು ವಿಚಾರಿಸಿರೊ ॥ ೩೪ ॥

ರೋಗವನೀವ ವಾತ ಪಿತ್ತ ಶ್ಲೇಷ್ಮ । ಆಗ ಕೂಡುವುದೇ ರಮೆಯೊಡನೆ ।
ಭೋಗಿಸುವವಗೆ ದುರಿತವ ನೆನೆವರೆ । ಈ ಗುಣನಿಧಿಗೆ ಎಣೆಯುಂಟೆ ॥ ೩೫ ॥

ರಮ್ಮೆದೇವಿಯರನ್ನಪ್ಪಿಕೊಂಡಿಪ್ಪುದು । ರಮ್ಮೆಯರಸಗೆ ರತಿ ಕಾಣಿರೊ ।
ಅಮ್ಮೋಘ ವೀರ್ಯವು ಚಲಿಸಿದರೆ ಪ್ರಳಯದಲಿ । ಕುಮ್ಮಾರರ್ ಯಾಕೆ ಜನಿಸರು ॥ ೩೬ ॥

ಏಕತ್ರ ನಿರ್ಣೀತ ಶಾಸ್ತ್ರಾರ್ಥ ಪರತ್ರಾಪಿ । ಬೇಕೆಂಬ ನ್ಯಾಯವ ತಿಳಿದುಕೊ ।
ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣನೊಬ್ಬನೆ ಸರ್ವದೋಷಕ್ಕೆ ಸಿ । ಲುಕನೆಂಬುದು ಸಲಹಲಿಕೆ ॥ ೩೭ ॥

ಎಲ್ಲ ಜಗವ ನುಂಗಿ ದಕ್ಕಿಸಿಕೊಂಡವಗೆ । ಸಲ್ಲದು ರೋಗ ರುಜಿನವು ।
ಬಲ್ಲ ವೈದ್ಯರ ಕೇಳಿ ಅಜೀರ್ತಿಮೂಲವೆಲ್ಲ । ಇಲ್ಲ ಸಮಸ್ತ ರುಜಿನವು ॥ ೩೮ ॥

ಇಂಥಾ ಮೂರುತಿಯ ಒಳಗೊಂಬ ನರಕ ಬಹು । ಭ್ರಾಂತ ನೀನೆಲ್ಲಿಂದ ತೋರಿಸುವೆಲೊ ।
ಸಂತೆಯ ಮರುಳ ಹೋಗೆಲೊ ನಿನ್ನ ಮಾತ । ಸಂತರು ಕೇಳಿ ಸೊಗಸರು ॥ ೩೯ ॥

ಶ್ರೀನಾರಾಯಣರ ಜನನೀ ಜನಕರ । ನಾನೆಂಬ ವಾದೀ ನುಡಿಯೆಲೊ ।
ಜಾಣರದರಿಂದರಿಯ ಮೂಲರೂಪವ ತೋರಿ । ಶ್ರೀನರಸಿಂಹ ಅವತಾರ ॥ ೪೦ ॥

ಅಂಬುಧಿಯ ಉದಕದಲಿ ಒಡೆದು ಮೂಡಿದ ಕೂರ್ಮ । ನೆಂಬ ಶ್ರೀಹರಿಯ ಪಿತನಾರು ।
ಎಂಬ ಶ್ರೀಹರಿಯ ಪಿತನಾರು ಅದರಿಂದ ಸ್ವ । ಯಂಭುಗಳೆಲ್ಲ ಅವತಾರ ॥ ೪೧ ॥

ದೇವಕಿಯ ಗರ್ಭದಲಿ ದೇವನವತರಿಸಿದ । ಭಾವವನು ಬಲ್ಲ ವಿವೇಕಿಗಳು ।
ಈ ವಸುಧೆಯೊಳಗೆ ಕೃಷ್ಣಗೆ ಜನ್ಮವ । ಆವ ಪರಿಯಲ್ಲಿ ನುಡಿಯುವೆಯೊ॥ ೪೨ ॥

ಆಕಳಿಸುವಾಗ ಯಶೋದಾದೇವಿಗೆ । ದೇವ ತನ್ನೊಳಗೆ ಹುದುಗಿದ್ದ ।
ಭುವನವೆಲ್ಲವ ತೋರಿದುದಿಲ್ಲವೆ । ಆ ವಿಷ್ಣು ಗರ್ಭದೊಳಡಗುವನೆ ॥ ೪೩ ॥

ಆನೆಯ ಮಾನದಲಿ ಅಡಗಿಸಿದವರುಂಟೆ । ಅನೇಕ ಕೋಟಿ ಅಜಾಂಡವ ।
ಅಣುರೇಣು ಕೂಪದಲಿ ಆಳ್ದ ಶ್ರೀಹರಿಯ । ಜನನೀಜಠರವು ಒಳಗೊಂಬುದೆ ॥ ೪೪ ॥

ಅದರಿಂದ ಕೃಷ್ಣನಿಗೆ ಜನ್ಮವೆಂಬುದು ಸಲ್ಲ । ಮದನನಿವನ ಕುಮಾರನು ।
ಕದನದಿ ಕಣೆಗಳ ಇವನೆದೆಗೆಸೆವನೆ । ಸುದತೇರಿಗಿವನಿಂತು ಸಿಲುಕುವನೆ ॥ ೪೫ ॥

ಅದರಿಂದ ಕೃಷ್ಣನಿಗೆ ಪರನಾರೀಸಂಗವ ಕೋ । ವಿದರಾದ ಬುಧರು ನುಡಿವಾರೆ ।
ಸದರವೆ ಈ ಮಾತು ಸರ್ವವೇದಂಗಳು । ಮುದದಿಂದ ತಾವು ಸ್ತುತಿಸುವವು ॥ ೪೬ ॥

ಎಂದ ಭಾಗವತದ ಚೆಂದದ ಮಾತನು । ಮಂದ ಮಾನವ ಮನಸಿಗೆ ।
ತಂದುಕೊ ಜಗಕ್ಕೆ ಕೈವಲ್ಯವೀವ ಮು। ಕುಂದಗೆ ಕುಂದು ಕೊರತೆ ಸಲ್ಲ ॥ ೪೭ ॥

ಹತ್ತು ವರ್ಷದ ಕೆಳಗೆ ಮಕ್ಕಳಾಟಿಕೆಯಲ್ಲಿ । ಚಿತ್ತ ಸ್ತ್ರೀಯರಿಗೆ ಎರಗುವುದೆ ।
ಅರ್ತಿಯಿಂದರ್ಚಿಸಿದ ಗೋಕುಲದ ಕನ್ಯೆಯರ । ಸತ್ಯ ಸಂಕಲ್ಪ ಬೆರೆತಿದ್ದ ॥ ೪೮ ॥

ಹತ್ತು ಮತ್ತಾರು ಸಾಸಿರ ಸ್ತ್ರೀಯರಲ್ಲಿ । ಹತ್ತು ಹತ್ತೆನಿಪ ಕ್ರಮದಿಂದ ।
ಪುತ್ರರ ವೀರ್ಯದಲಿ ಸೃಷ್ಟಿಸಿದವರುಂಟೆ । ಅರ್ತಿಯ ಸೃಷ್ಟಿ ಹರಿಗಿದು ॥ ೪೯ ॥

ರೋಮ ರೋಮ ಕೂಪ ಕೋಟಿ ವೃಕ್ಷಂಗಳ । ನಿರ್ಮಿಸಿ ಗೋಪಾಲರ ತೆರಳಿಸಿದ ।
ನಮ್ಮ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣ ಮಕ್ಕಳ ಸೃಜಿಸುವ ಮ। ಹಿಮ್ಮೆ ಬಲ್ಲವರಿಗೆ ಸಲಹಲಿಕೆ ॥ ೫೦ ॥
ಮಣ್ಣನೇಕೆ ಮೆದ್ದೆಯೆಂಬ ಯಶೋದೆಗೆ । ಸಣ್ಣ ಬಾಯೊಳಗೆ ಜಗಂಗಳ ।
ಕಣ್ಣಾರೆ ತೋರಿದ ನಮ್ಮ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣನ । ಘನ್ನತೆ ಬಲ್ಲವರಿಗೆ ಸಲಹಲಿಕೆ ॥ ೫೧ ॥

ನಾರದ ಸನಕಾದಿ ಮೊದಲಾದ ಯೋಗಿಗಳು । ನಾರಿಯರಿಗೆ ಮರುಳಾಹರೆ ।
ಓರಂತೆ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣನಡಿಗಡಿಗೆರಗುವರೆ । ಆರಾಧಿಸುತ್ತ ಭಜಿಸುವರೆ ॥ ೫೨ ॥

ಅಂಬುಜ ಸಂಭವ ತ್ರಿಯಂಬಕ ಮೊದಲಾದ । ನಂಬಿದವರಿಗೆ ವರವಿತ್ತ ।
ಸಂಭ್ರಮದ ಸುರರು ಎಳ್ಳಷ್ಟು ಕೋಪಕ್ಕೆ । ಇಂಬಿದ್ದರಿವನ ಭಜಿಸುವರೆ ॥ ೫೩ ॥

ಅವನಂಗುಷ್ಠವ ತೊಳೆದ ಗಂಗಾದೇವಿ । ಪಾವನಳೆನಿಸಿ ಮೆರೆಯಳೆ ।
ಜೀವನ ಸೇರುವ ಪಾಪವ ಕಳೆವರು । ಈ ವಾಸುದೇವಗೆ ಎಣೆಯುಂಟೆ ॥ ೫೪ ॥

ಕಿಲ್ಬಿಷವಿದ್ದರೆ ಅಗ್ರಪೂಜೆಯನು । ಸರ್ವರಾಯರ ಸಭೆಯೊಳಗೆ ।
ಉಬ್ಬಿದ ಮನದಿಂದ ಧರ್ಮಜ ಮಾಡುವನೆಲೆ । ಕೊಬ್ಬದಿರೆಲೊ ಪರವಾದಿ ॥ ೫೫ ॥

ಸಾವಿಲ್ಲದ ಹರಿಗೆ ನರಕಯಾತನೆ ಸಲ್ಲ । ಜೀವಂತರಿಗೆ ನರಕದಲಿ ।
ನೋವನೀವನು ನಿಮ್ಮ ಯಮದೇವನು । ಗೋವಾ ನೀ ಹರಿಯ ಗುಣವರಿಯ ॥ ೫೬ ॥

ನರಕವಾಳುವ ಯಮಧರ್ಮರಾಯ ತನ್ನ । ನರಜನ್ಮದೊಳಗೆ ಪೊರಳಿಸಿ ।
ಮರಳಿ ತನ್ನರಕದಲಿ ಪೊರಳಿಸಿ ಕೊಲುವನು । ಕುರು ನಿನ್ನ ಕುಹಕ ಕೊಳದಲ್ಲಿ ॥ ೫೭ ॥

ಬೊಮ್ಮನ ನೂರುವರ್ಷ ಪರಿಯಂತ ಪ್ರಳಯದಲಿ । ಸುಮ್ಮನೆಯಾಗಿ ಮಲಗಿಪ್ಪ ।
ನಮ್ಮ ನಾರಾಯಣಗೆ ಹಸಿ ತೃಷೆ ಜರಾ ಮರಣ ದು। ಷ್ಕರ್ಮ ದುಃಖಂಗಳು ತೊಡಸುವರೆ ॥ ೫೮ ॥

ರಕ್ಕಸರಸ್ತ್ರಗಳಿಂದ ಗಾಯುವಡೆಯದ । ಅಕ್ಷಯ ಕಾಯದ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣ ।
ತುಚ್ಛ ಯಮಭಟರ ಶಸ್ತ್ರಕಳುಕುವನಲ್ಲ । ಹುಚ್ಚ ನೀ ಹರಿಯ ಗುಣವರಿಯ ॥ ೫೯ ॥

ಕಿಚ್ಚ ನುಂಗಿದನು ನಮ್ಮ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣನು । ತುಚ್ಛ ನರಕದೊಳು ಅನಲನಿಗೆ ।
ಬೆಚ್ಚುವನಲ್ಲ ಅದರಿಂದವಗೆ ನರಕ । ಮೆಚ್ಚುವರಲ್ಲ ಬುಧರೆಲ್ಲ ॥ ೬೦ ॥

ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕ್ಷಮೆಯ ತಾಳ್ದ ವೀರ ಭಟ । ರಣರಂಗದಲ್ಲಿ ಕ್ಷಮಿಸುವನೆ ।
ಅಣುವಾಗಿ ನಮ್ಮ ಹಿತಕೆ ಮನದೊಳಗಿನ ಕೃಷ್ಣ । ಮುನಿವ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಮಹತ್ತಾಹ ॥ ೬೧ ॥

ತಾಯ ಪೊಟ್ಟೆಯಿಂದ ಮೂಲ ರೂಪವ ತೋರಿ । ಆಯುಧ ಸಹಿತ ಪೊರವಂಟ ।
ನ್ಯಾಯಕೋವಿದರು ಪುಟ್ಟಿದನೆಂಬರೆ । ಬಾಯಿಗೆ ಬಂದಂತೆ ಬೊಗಳದಿರು ॥ ೬೨ ॥

ಉಟ್ಟ ಪೀತಾಂಬರ ತೊಟ್ಟ ಭೂಷಣಂಗಳು । ಇಟ್ಟ ನವರತ್ನದ ಕಿರೀಟವು ।
ಮೆಟ್ಟಿದ ಕುರುಹ ಎದೆಯಲ್ಲಿ ತೋರಿದ ಶ್ರೀ । ವಿಠ್ಠಲ ಪುಟ್ಟಿದನೆನಬಹುದೆ ॥ ೬೩ ॥

ಋಷಭಸಂಮೇಷಮಹಿಷಮೂಷಿಕವಾಹನವೇರಿ ಮಾ । ನಿಸರಂತೆ ಸುಳಿವ ಸುರರೆಲ್ಲ ।
ಎಸೆವ ದೇವೇಶಾನರ ಸಹಸಕ್ಕೆ ಮಡಿದರು । ಕುಸುಮನಾಭನಿಗೆ ಸರಿಯುಂಟೆ ॥ ೬೪ ॥

ಒಂದೊಂದು ಗುಣಗಳು ಇದ್ದಾವು ಇವರಲ್ಲಿ । ಸಂದಣಿಸಿವೇಕೊ ಬಹು ದೋಷ ।
ಕುಂದೆಳ್ಳಷ್ಟಿಲ್ಲದ ಮುಕುಂದನೆ ತನಗೆಂದು । ಇಂದಿರೆ ಪತಿಯ ನೆನೆದಳು ॥ ೬೫ ॥

ಇಂತು ಚಿಂತಿಸಿ ರಮೆ ಸಂತರ ಮನ ಪದವ । ಸಂತೋಷ ಮನದಿ ನೆನೆವುತ್ತ ।
ಸಂತೋಷ ಮನದಿ ನೆನೆವುತ್ತ ತನ್ನ ಶ್ರೀ । ಕಾಂತನಿದ್ದೆಡೆಗೆ ನಡೆದಳು ॥ ೬೬ ॥

ಕಂದರ್ಪ ಕೋಟಿಗಳ ಗೆಲುವ ಸೌಂದರ್ಯದ । ಚೆಂದವಾಗಿದ್ದ ಚೆಲುವನ ।
ಇಂದಿರೆ ಕಂಡು ಇವನೆ ತನಗೆ ಪತಿ । ಯೆಂದವನ ಬಳಿಗೆ ನಡೆದಳು ॥ ೬೭ ॥

ಇತ್ತರದ ಸುರರ ಸುತ್ತ ನೋಡುತ ಲಕ್ಷ್ಮಿ । ಚಿತ್ತವ ಕೊಡದೆ ನಸುನಗುತ ।
ಚಿತ್ತವ ಕೊಡದೆ ನಸುನಗುತ ಬಂದು ಪುರು । ಷೋತ್ತಮನ ಕಂಡು ನಮಿಸಿದಳು ॥ ೬೮ ॥

ನಾನಾ ಕುಸುಮಗಳಿಂದ ಮಾಡಿದ ಮಾಲೆಯ । ಶ್ರೀನಾರಿ ತನ್ನ ಕರದಲ್ಲಿ ।
ಪೀನಕಂಧರದ ತ್ರಿವಿಕ್ರಮರಾಯನ । ಕೊರಳಿನ ಮೇಲಿಟ್ಟು ನಮಿಸಿದಳು ॥ ೬೯ ॥

ಉಟ್ಟ ಪೊಂಬಟ್ಟೆಯ ತೊಟ್ಟಾಭರಣಂಗಳು । ಇಟ್ಟ ನವರತ್ನದ ಮುಕುಟವು

ದುಷ್ಟಮರ್ದನನೆಂಬ ಕಡೆಯ ಪೆಂಡೆಗಳ । ವಟ್ಟಿದ್ದ ಹರಿಗೆ ವಧುವಾದಳು ॥ ೭೦ ॥

ಕೊಂಬು ಚೆಂಗಹಳೆಗಳು ತಾಳ ಮದ್ದಳೆಗಳು । ತಂಬಟೆ ಭೇರಿ ಪಟಹಗಳು ।
ಭೊಂ ಭೊಂ ಎಂಬ ಶಂಖ ಡೊಳ್ಳು ಮೌರಿಗಳು । ಅಂಬುಧಿಯ ಮನೆಯಲ್ಲೆಸೆದವು ॥ ೭೧ ॥

ಅರ್ಘ್ಯಪಾದ್ಯಾಚಮನ ಮೊದಲಾದ ಷೋಡಶಾ । ನರ್ಘ್ಯ ಪೂಜೆಯಿತ್ತನಳಿಯಂಗೆ ।
ಒಗ್ಗಿದ ಮನದಿಂದ ಧಾರೆಯೆರೆದನೆ ಸಿಂಧು । ಸದ್ಗತಿಯಿತ್ತು ಸಲಹೆಂದ ॥ ೭೨ ॥

ವೇದೋಕ್ತ ಮಂತ್ರ ಪೇಳಿ ವಸಿಷ್ಠ ನಾರದ ಮೊದ । ಲಾದ ಮುನೀಂದ್ರರು ಮುದದಿಂದ ।
ವಧೂವರರ ಮೇಲೆ ಶೋಭನದಕ್ಷತೆಯನು । ಮೋದವೀವುತ್ತ ತಳಿದರು ॥ ೭೩ ॥
ಸಂಭ್ರಮದಿಂದಂಬರದಿ ದುಂದುಭಿ ಮೊಳಗಲು । ತುಂಬುರು ನಾರದರು ಸ್ತುತಿಸುತ್ತ ।
ತುಂಬುರು ನಾರದರು ಸ್ತುತಿಸುತ್ತ ಪಾಡಿದರು ಪೀ । ತಾಂಬರಧರನ ಮಹಿಮೆಯ ॥ ೭೪ ॥

ದೇವನಾರಿಯರೆಲ್ಲ ಬಂದೊದಗಿ ಪಾಠಕರು । ಓವಿ ಪಾಡುತ್ತ ಕುಣಿದರು ।
ದೇವ ತರುವಿನ ಹೂವಿನ ಮಳೆಗಳ । ಶ್ರೀವರನ ಮೇಲೆ ಕರೆದರು ॥ ೭೫ ॥

ಮುತ್ತು ರತ್ನಗಳಿಂದ ಕೆತ್ತಿಸಿದ ಹಸೆಯ ನವ । ರತ್ನಮಂಟಪದಿ ಪಸರಿಸಿ ।
ನವರತ್ನಮಂಟಪದಿ ಪಸರಿಸಿ ಕೃಷ್ಣನ । ಮುತ್ತೈದೆಯರೆಲ್ಲ ಕರೆದರು ॥ ೭೬ ॥

ಶೇಷಶಯನನೆ ಬಾ ದೋಷದೂರನೆ ಬಾ । ಭಾಸುರಕಾಯ ಹರಿಯೆ ಬಾ ।
ಭಾಸುರಕಾಯ ಹರಿಯೆ ಬಾ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣ ವಿ । ಲಾಸದಿಂದೆಮ್ಮ ಹಸೆಗೆ ಬಾ ॥ ೭೭ ॥

ಕಂಜಲೋಚನನೆ ಬಾ ಮಂಜುಳಮೂರ್ತಿಯೆ ಬಾ । ಕುಂಜರವರದಾಯಕನೆ ಬಾ ।
ಕುಂಜರವರದಾಯಕನೆ ಬಾ ಶ್ರೀ ಕೃಷ್ಣ ನಿ । ರಂಜನ ನಮ್ಮ ಹಸೆಗೆ ಬಾ ॥ ೭೮ ॥

ಆದಿಕಾಲದಲ್ಲಿ ಆಲದೆಲೆಯ ಮೇಲೆ । ಶ್ರೀದೇವಿಯರೊಡನೆ ಪವಡಿಸಿದ ।
ಶ್ರೀದೇವಿಯರೊಡನೆ ಪವಡಿಸಿದ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣ । ಮೋದದಿಂದೆಮ್ಮ ಹಸೆಗೆ ಬಾ ॥ ೭೯ ॥

ಆದಿಕಾರಣನಾಗಿ ಆಗ ಮಲಗಿದ್ದು । ಮೋದಜೀವರ ತನ್ನುದರದಲಿ ।
ಮೋದ ಜೀವರ ತನ್ನುದರದಲಿ ಇಂಬಿಟ್ಟ ಅ। ನಾದಿ ಮೂರುತಿಯೆ ಹಸೆಗೆ ಬಾ ॥ ೮೦ ॥

ಚಿನ್ಮಯನೆನಿಪ ನಿಮ್ಮ ಮನೆಗಳಲ್ಲಿ । ಜ್ಯೋತಿರ್ಮಯವಾದ ಪದ್ಮದಲ್ಲಿ ।
ರಮ್ಮೆಯರೊಡಗೂಡಿ ರಮಿಸುವ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣ । ನಮ್ಮ ಮನೆಯ ಹಸೆಗೆ ಬಾ ॥ ೮೧ ॥

ನಾನಾವತಾರದಲಿ ನಂಬಿದ ಸುರರಿಗೆ । ಆನಂದವೀವ ಕರುಣಿ ಬಾ ।

ಆನಂದವೀವ ಕರುಣಿ ಬಾ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣ । ಶ್ರೀನಾರಿಯೊಡನೆ ಹಸೆಗೇಳು ॥ ೮೨ ॥

ಬೊಮ್ಮನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ರನ್ನ ಪೀಠದಿ ಕುಳಿತು । ಒಮ್ಮನದಿ ನೇಹವ ಮಾಡುವ ।
ನಿರ್ಮಲ ಪೂಜೆಯ ಕೈಗೊಂಬ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣ ಪ। ರಮ್ಮ ಮೂರುತಿಯೆ ಹಸೆಗೆ ಬಾ ॥ ೮೩ ॥

ಮುಖ್ಯಪ್ರಾಣನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಭಾರತಿದೇವಿಯಾಗ । ಲಿಕ್ಕಿ ಬಡಿಸಿದ ರಸಾಯನವ ।
ಸಕ್ಕರೆಗೂಡಿದ ಪಾಯಸ ಸವಿಯುವ । ರಕ್ಕಸವೈರಿಯೆ ಹಸೆಗೆ ಬಾ ॥ ೮೪ ॥

ರುದ್ರನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ರುದ್ರಾಣಿದೇವಿಯರು । ಭದ್ರಮಂಟಪದಿ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿ ।
ಸ್ವಾದ್ವನ್ನಂಗಳ ಬಡಿಸಲು ಕೈಗೊಂಡ । ಮುದ್ದು ನರಸಿಂಹ ಹಸೆಗೆ ಬಾ ॥ ೮೫ ॥

ಗರುಡನ ಮೇಲೇರಿ ಗಗನ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ । ತರತರದಿ ಸ್ತುತಿಪ ಸುರಸ್ತ್ರೀಯರ ।
ಮೆರೆವ ಗಂಧರ್ವರ ಗಾನವ ಸವಿಯುವ । ನರಹರಿ ನಮ್ಮ ಹಸೆಗೆ ಬಾ ॥ ೮೬ ॥

ನಿಮ್ಮಣ್ಣನ ಮನೆಯ ಸುಧರ್ಮ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ । ಉಮ್ಮೆಯರಸ ನಮಿಸಿದ ।
ಧರ್ಮರಕ್ಷಕನೆನಿಪ ಕೃಷ್ಣ ಕೃಪೆಯಿಂದ ಪ । ರಮ್ಮ ಮೂರುತಿಯೆ ಹಸೆಗೆ ಬಾ ॥ ೮೭ ॥

ಇಂದ್ರನ ಮನೆಗ್ಹೋಗಿ ಅದಿತಿಗೆ ಕುಂಡಲವಿತ್ತು । ಅಂದದ ಪೂಜೆಯ ಕೈಗೊಂಡು ।
ಅಂದದ ಪೂಜೆಯ ಕೈಗೊಂಡು ಸುರತರುವ । ಇಂದಿರೆಗಿತ್ತ ಹರಿಯೆ ಬಾ ॥ ೮೮ ॥

ನಿಮ್ಮ ನೆನೆವ ಮುನಿ ಹೃದಯದಲಿ ನೆಲೆಸಿದ । ಧರ್ಮರಕ್ಷಕನೆನಿಸುವ ।
ಸಮ್ಮತವಾಗಿದ್ದ ಪೂಜೆಯ ಕೈಗೊಂಡ । ನಿಸ್ಸೀಮ ಮಹಿಮ ಹಸೆಗೆ ಬಾ ॥ ೮೯ ॥

ಮುತ್ತಿನ ಸತ್ತಿಗೆಯ ನವರತ್ನದ ಚಾಮರ । ಸುತ್ತ ನಲಿವ ಸುರಸ್ತ್ರೀಯರ ।
ನೃತ್ಯವ ನೋಡುತ ಚಿತ್ರ ವಾದ್ಯಂಗಳ । ಸಂಪತ್ತಿನ ಹರಿಯೆ ಹಸೆಗೆ ಬಾ ॥ ೯೦ ॥

ಎನಲು ನಗುತ ಬಂದು ಹಸೆಯ ಮೇಲೆ । ವನಿತೆ ಲಕ್ಷುಮಿಯೊಡಗೂಡಿ ।
ಅನಂತವೈಭವದಿ ಕುಳಿತ ಕೃಷ್ಣಗೆ ನಾಲ್ಕು । ದಿನದುತ್ಸಹವ ನಡೆಸಿದರು ॥ ೯೧ ॥

ಅತ್ತೇರೆನಿಪ ಗಂಗೇ ಯಮುನೆ ಸರಸ್ವತಿ ಭಾ। ರತಿ ಮೊದಲಾದ ಸುರಸ್ತ್ರೀಯರು ।
ಮುತ್ತಿನಾಕ್ಷತೆಯನು ಶೋಭಾನವೆನುತಲಿ ತಮ್ಮ । ಅರ್ತಿ ಅಳಿಯಗೆ ತಳಿದರು ॥ ೯೨ ॥

ರತ್ನದಾರತಿಗೆ ಸುತ್ತ ಮುತ್ತನೆ ತುಂಬಿ । ಮುತ್ತೈದೆಯರೆಲ್ಲ ಧವಳದ ।
ಮುತ್ತೈದೆಯರೆಲ್ಲ ಧವಳದ ಪದನವ । ಪಾಡುತ್ತಲೆತ್ತಿದರೆ ಸಿರಿವರಗೆ ॥ ೯೩ ॥

ಬೊಮ್ಮ ತನ್ನರಸಿ ಕೂಡೆ ಬಂದೆರಗಿದ । ಉಮ್ಮೆಯರಸ ನಮಿಸಿದ ।
ಅಮ್ಮರರೆಲ್ಲರು ಬಗೆ ಬಗೆ ಉಡುಗೊರೆಗಳ । ರಮ್ಮೆಯರಸಗೆ ಸಲಿಸಿದರು ॥ ೯೪ ॥

ಸತ್ಯಲೋಕದ ಬೊಮ್ಮ ಕೌಸ್ತುಭರತ್ನವನಿತ್ತ । ಮುಕ್ತಾಸುರರು ಮುದದಿಂದ ।
ಮುತ್ತಿನಕಂಠೀ ಸರವ ಮುಖ್ಯಪ್ರಾಣನಿತ್ತ । ಮಸ್ತಕದ ಮಣಿಯ ಶಿವನಿತ್ತ ॥ ೯೫ ॥

ತನ್ನರಸಿ ಕೂಡೆ ಸವಿನುಡಿ ನುಡಿವಾಗ । ವದನದಲ್ಲಿದ್ದಗ್ನಿ ಕೆಡದಂತೆ ।
ವಹ್ನಿ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಯ ಮಾಡಿ ಅವನೊಳಗಿದ್ದ । ತನ್ನಾಹುತಿ ದಿಬ್ಬಣ ಸುರರಿಗೆ ॥ ೯೬ ॥
ಕೊಬ್ಬಿದ ಖಳರೋಡಿಸಿ ಅಮೃತಾನ್ನ ಊಟಕ್ಕೆ । ಉಬ್ಬಿದ ಹರುಷದಿ ಉಣಿಸಲು ।
ಉಬ್ಬಿದ ಹರುಷದಿ ಉಣಿಸಬೇಕೆಂದು ಸಿಂಧು । ಸರ್ಬರಿಗೆಡೆಯ ಮಾಡಿಸಿದ ॥ ೯೭ ॥

ಮಾವನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ದೇವರಿಗೌತಣವ । ದಾನವರು ಕೆಡಿಸದೆ ಬಿಡರೆಂದು ।
ದಾನವರು ಕೆಡಿಸದೆ ಬಿಡರೆಂದು ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣ । ದೇವ ಸ್ತ್ರೀವೇಷವ ಧರಿಸಿದ ॥ ೯೮ ॥

ತನ್ನ ಸೌಂದರ್ಯದಿಂದುನ್ನತಮಯವಾದ । ಲಾವಣ್ಯದಿಂ ಮೆರೆವ ನಿಜಪತಿಯ ।
ಹೆಣ್ಣು ರೂಪವ ಕಂಡು ಕನ್ಯೆ ಮಹಲಕ್ಷುಮಿ ಇವ । ಗನ್ಯರೇಕೆಂದು ಬೆರಗಾದಳು ॥ ೯೯ ॥

ಲಾವಣ್ಯಮಯವಾದ ಹರಿಯ ಸ್ತ್ರೀವೇಷಕ್ಕೆ । ಭಾವಕಿಯರೆಲ್ಲ ಮರುಳಾಗೆ ।
ಮಾವರ ಸುಧೆಯ ಕ್ರಮದಿಂದ ಬಡಿಸಿ ತನ್ನ । ಸೇವಕ ಸುರರಿಗುಣಿಸಿದ ॥ ೧೦೦ ॥

ನಾಗನ ಮೇಲೆ ತಾ ಮಲಗಿದ್ದಾಗ । ಆಗಲೆ ಜಗವ ಜತನದಿ ।
ಆಗಲೆ ಜಗವ ಜತನದಿ ಧರಿಸೆಂದು । ನಾಗಬಲಿಯ ನಡೆಸಿದರು ॥ ೧೦೧ ॥

ಕ್ಷುಧೆಯ ಕಳೆವ ನವರತ್ನದ ಮಾಲೆಯ । ಮುದದಿಂದ ವಾರಿಧಿ ವಿಧಿಗಿತ್ತ ।
ಚದುರ ವರವ ವಾಯುದೇವರಿಗಿತ್ತ । ವಿಧುವಿನ ಕಲೆಯ ಶಿವಗಿತ್ತ ॥ ೧೦೨ ॥

ಶಕ್ರ ಮೊದಲಾದ ದಿಕ್ಪಾಲಕರಿಗೆ । ಸೊಕ್ಕಿದ ಚೌದಂತ ಗಜಂಗಳ ।
ಉಕ್ಕಿದ ಮನದಿಂದ ಕೊಟ್ಟ ವರುಣದೇವ ಮದು । ಮಕ್ಕಳಾಯುಷ್ಯವ ಬೆಳೆಸೆಂದ ॥ ೧೦೩ ॥

ಮತ್ತೆ ದೇವೇಂದ್ರಗೆ ಪಾರಿಜಾತವನಿತ್ತ । ಚಿತ್ತವ ಸೆಳೆವಪ್ಸರಸ್ತ್ರೀಯರ ।
ಹತ್ತುಸಾವಿರ ಕೊಟ್ಟ ವರುಣದೇವ ಹರಿ । ಭಕ್ತಿಯ ಮನದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಸೆಂದ ॥ ೧೦೪ ॥

ಪೊಳೆವ ನವರತ್ನದ ರಾಶಿಯ ತೆಗೆತೆಗೆದು । ಉಳಿದ ಅಮರರಿಗೆ ಸಲ್ಲಿಸಿದ ।
ಉಳಿದ ಅಮರರಿಗೆ ಸಲ್ಲಿಸಿದ ಸಮುದ್ರ । ಕಳುಹಿದನವರವರ ಮನೆಗಳಿಗೆ ॥ ೧೦೫ ॥

ಉನ್ನತ ನವರತ್ನಮಯುವಾದ ಅರಮನೆಯ । ಚೆನ್ನೇಮಗಳಿಂದ ವಿರಚಿಸಿ ।
ತನ್ನ ಅಳಿಯಗೆ ಸ್ಥಿರವಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟು । ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆಯಡಿ ಇಡದಂತೆ ॥ ೧೦೬ ॥

ಹಯುವದನ ತನ್ನ ಪ್ರಿಯಳಾದ ಲಕ್ಷುಮಿಗೆ । ಜಯವಿತ್ತ ಕ್ಷೀರಾಂಬುಧಿಯಲ್ಲಿ ।
ಜಯವಿತ್ತ ಕ್ಷೀರಾಂಬುಧಿಯಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣ । ದಯದಿ ನಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಸಲಹಲಿ ॥ ೧೦೭ ॥

ಈ ಪದನ ಮಾಡಿದ ವಾದಿರಾಜಮುನಿಗೆ । ಶ್ರೀಪತಿಯಾದ ಹಯುವದನ ।
ತಾಪವ ಕಳೆದು ತನ್ನ ಶ್ರೀಚರಣದ ಸ । ಮೀಪದಲ್ಲಿಟ್ಟು ಸಲಹಲಿ ॥ ೧೦೮ ॥

ಇಂತು ಸ್ವಪ್ನದಲಿ ಕೊಂಡಾಡಿಸಿಕೊಂಡ ಲಕ್ಷ್ಮೀ । ಕಾಂತನ ಕಂದನೆನಿಸುವ ।
ಸಂತರ ಮೆಚ್ಚಿನ ವಾದಿರಾಜೇಂದ್ರಮುನಿ । ಪಂಥದಿ ಪೇಳಿದ ಪದವಿದು ॥ ೧೦೯ ॥

ಶ್ರೀಯರಸ ಹಯುವದನಪ್ರಿಯ ವಾದಿರಾಜ । ರಾಯ ರಚಿಸಿದ ಪದವಿದು ।
ಆಯುಷ್ಯ ಭವಿಷ್ಯ ದಿನದಿನಕೆ ಹೆಚ್ಚುವುದು ನಿ । ರಾಯಾಸದಿಂದ ಸುಖಿಪರು ॥ ೧೧೦ ॥

ಬೊಮ್ಮನ ದಿನದಲ್ಲಿ ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಈ ಮದುವೆ । ಕ್ರಮ್ಮದಿ ಮಾಡೀ ವಿನೋದಿಸುವ ।
ನಮ್ಮ ನಾರಾಯಣಗು ಈ ರಮ್ಮೆಗಡಿಗಡಿಗು । ಅಸುರಮೋಹನವೇ ನರನಟನೆ ॥ ೧೧೧ ॥

ಮದುವೆಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಈ ಪದನ ಪಾಡಿದರೆ । ಮದುಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಮುದವಹುದು ।
ವಧುಗಳಿಗೆ ಓಲೆಭಾಗ್ಯ ದಿನದಿನಕೆ ಹೆಚ್ಚುವುದು । ಮದನನಯ್ಯನ ಕೃಪೆಯಿಂದ ॥ ೧೧೨ ॥

ಶೋಭಾನವೆನ್ನೀರೆ ಸುರರೊಳು ಸುಭಗನಿಗೆ । ಶೋಭಾನವೆನ್ನೀ ಸುಗುಣನಿಗೆ ।
ಶೋಭಾನವೆನ್ನೀರೆ ತ್ರಿವಿಕ್ರಮರಾಯಗೆ । ಶೋಭಾನವೆನ್ನೀ ಸುರಪ್ರಿಯಗೆ ॥ ೧೧೩ ॥

॥ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣಾರ್ಪಣಮಸ್ತು ॥